

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს

გ ა დ ა წ ყ ვ ე ტ ი ლ ე ბ ა

2020 წლის 26 ივნისი

ქ. თბილისი

დისციპლინური საქმე №120/18 მოსამართლე --- მიმართ დისციპლინური სამართალწარმოების შეწყვეტის თაობაზე

--- 2018 წლის 01 მაისის №-- საჩივრის საფუძველზე „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75⁵ მუხლის პირველი პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტის და 75⁶ მუხლის შესაბამისად, საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ მოსამართლე --- მიმართ დაიწყო დისციპლინური სამართალწარმოება და წარმოდგენილი საჩივრის საფუძველიანობის წინასწარი შემოწმება.

დამოუკიდებელი ინსპექტორის 2018 წლის 05 სექტემბრის №120/18 დასკვნა საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს განსახილველად წარედგინა 2020 წლის 26 ივნისის სადისციპლინო სხდომაზე.

1. დისციპლინური დევნის დაწყების საფუძველიანობის შემოწმება განხორციელდა საჩივრებში მითითებულ შემდეგ ფაქტებზე:

საჩივრის ავტორის განცხადებით, მოსამართლე --- საქმის სააპელაციო სასამართლოდან დაბრუნების შემდეგ, არ ჩაატარა არც ერთი სასამართლო სხდომა და ამით, 1 წელზე და 6 თვეზე მეტი ვადით უსაფუძვლოდ გააჭიანურა საქმის განხილვა.

2. დისციპლინური საჩივრის საფუძველიანობის წინასწარი შემოწმების შედეგად დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები:

2016 წლის 09 ნოემბერს --- სარჩელით მიმართა --- სასამართლოს --- მიმართ და მოითხოვა, ნივთის უკანონო მფლობელობიდან გამოთხოვა და ქონების გამოთავისუფლებულ მდგომარეობაში მისთვის გადაცემა. საქმე განსახილველად გადაეცა მოსამართლე ---.

სარჩელის და თანდართული დოკუმენტების ასლი მოპასუხეს (სასამართლოს მიერ) გაეგზავნა 2016 წლის 17 ნოემბერს.

--- შესაგებელი სასამართლოს წარუდგინა 2016 წლის 29 ნოემბერს, რომელშიც ის არ დაეთანხმა სასარჩელო მოთხოვნას.

2017 წლის 06 თებერვალს მოსარჩელემ შუამდგომლობით მიმართა სასამართლოს და მოითხოვა, მოსამართლე --- აცილება (იმ მიზეზით, რომ --- სასამართლოში ჰქონდა დავა მოსამართლის მამასთან, ---).

2017 წლის 27 თებერვლის განჩინებით მოსამართლემ დააკმაყოფილა მოსარჩელის შუამდგომლობა მისი აცილების თაობაზე.

2017 წლის 06 მარტიდან საქმე განსახილველად გადაეცა მოსამართლე ---.

2017 წლის 16 მარტის განჩინებით საქმეზე მოსამზადებელი სხდომა ჩაინიშნა 2017 წლის 23 მარტს. -- -- საქმეზე ჩაატარა 3 მოსამზადებელი სხდომა, 2017 წლის 23 მარტს, 07 და 24 აპრილს.

2017 წლის 24 აპრილს -- -- შეგებებული სარჩელით მიმართა სასამართლოს -- -- მიმართ და მოითხოვა, ნაწილობრივ ბათილად ყოფილიყო ცნობილი საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს -- -- გადაწყვეტილება.

2017 წლის 01 მაისის განჩინებით მოსამართლე -- -- უარი უთხრა მოპასუხეს შეგებებული სარჩელის წარმოებაში მიღებაზე.

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს 2017 წლის 22 მაისის გადაწყვეტილებით 2017 წლის 25 მაისიდან -- -- გათავისუფლებულ იქნა -- -- სასამართლოს მოსამართლის თანამდებობიდან.

2017 წლის 24 მაისს -- -- კერძო საჩივრით მიმართა -- -- სასამართლოს და ითხოვა, -- -- სასამართლოს 2017 წლის 01 მაისის განჩინების გაუქმება და შეგებებული სარჩელის წარმოებაში მიღება.

2017 წლის 24 მაისს საქმე გაიგზავნა -- -- სააპელაციო სასამართლოში.

2017 წლის 04 ივლისს -- -- სასამართლოს შუამდგომლობით მიმართა -- -- წარმომადგენელმა -- -- და ითხოვა, უზრუნველყოფის ღონისძიების სახით მოპასუხე მხარეს დავალებოდა სადავო ქონების გამოთავისუფლებულ მდგომარეობაში -- -- მფლობელობაში გადაცემა.

-- -- სასამართლოს მიერ 2017 წლის 04 ივლისის მიმართვის საფუძველზე თბილისის სააპელაციო სასამართლოდან გამოთხოვილ იქნა აღნიშნული სამოქალაქო საქმე უზრუნველყოფის ღონისძიების შესახებ შუამდგომლობის განხილვის მიზნით.

2017 წლის 20 ივლისიდან საქმე განსახილველად გადაეცა მოსამართლე ---.

-- -- სასამართლოს 2017 წლის 21 ივლისის განჩინებით, -- -- უარი ეთქვა სარჩელის უზრუნველყოფის ღონისძიების გამოყენებაზე.

-- -- წარმომადგენელმა - -- -- 2017 წლის 28 ივლისს -- -- სასამართლოში წარადგინა საჩივარი და მოითხოვა ზემოაღნიშნული განჩინების გაუქმება.

-- -- სასამართლოს 2017 წლის 02 აგვისტოს განჩინებით -- -- საჩივარი მიღებულ იქნა წარმოებაში.

2017 წლის 02 აგვისტოს განჩინებით არ დაკმაყოფილდა -- -- საჩივარი და საქმე განსახილველად გადაეგზავნა -- -- სააპელაციო სასამართლოს.

2017 წლის 04 ოქტომბრის განჩინებით -- -- უარი ეთქვა საჩივრის დაკმაყოფილებაზე და უცვლელი დარჩა -- -- სასამართლოს 2017 წლის 01 მაისის განჩინება

2017 წლის 25 ოქტომბრის განჩინებით -- -- უარი ეთქვა საჩივრის დაკმაყოფილებაზე და ძალაში დარჩა - -- -- სასამართლოს 2017 წლის 21 ივლისის განჩინება.

საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილება მიღებულ იქნა 2018 წლის 15 მაისს, რომლითაც დაკმაყოფილდა მოსარჩელის მოთხოვნები. აღნიშნული გადაწყვეტილების საფუძველზე სააღსრულებო ფურცელი მომზადდა 2018 წლის 24 მაისს.

2017 წლის მეორე ნახევრის სტატისტიკური მონაცემების მიხედვით, მოსამართლე -- -- განსახილველად გადაცემული ქონდა 182 სამოქალაქო სამართლის საქმე, რომელთაგანაც დაასრულა 140 საქმის

განხილვა (76.9%); 240 ადმინისტრაციული სამართლის საქმე, რომელთაგანაც დაასრულა 98 საქმის განხილვა (40.8%); 322 ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის საქმე, რომელთაგანაც დაასრულა 322 საქმის განხილვა (100 %); 30 სისხლის სამართლის საქმე, რომელთაგანაც დაასრულა 30 საქმის განხილვა (100%); 238 საგამოძიებო შუამდგომლობა სისხლის სამართლის საქმეზე, რომელთაგანაც განიხილა 238 შუამდგომლობა (100%).

3. დამოუკიდებელი ინსპექტორის დასკვნა:

-- -- 2018 წლის 01 მაისის №-- საჩივრის საფუძვლიანობის წინასწარი შემოწმების და გამოკვლევის შედეგად დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები არ შეიცავს მოსამართლე -- -- მიერ „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-2 პუნქტი (2020 წლის 1 იანვრამდე მოქმედი რედაქცია) გათვალისწინებული დისციპლინური გადაცდომის ჩადენის ნიშნებს.

4. საჩივრის საფუძვლიანობის წინასწარი შემოწმების და გამოკვლევის შედეგად დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების სამართლებრივი შეფასება:

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-8 პუნქტის „ვ.ა“ ქვეპუნქტის თანახმად, დისციპლინურ გადაცდომად ჩაითვლება „მოსამართლის მიერ საქართველოს საპროცესო კანონმდებლობით დადგენილი ვადის არასაპატიო მიზეზით არსებითად დარღვევა.“

მოსამართლის მიერ საპროცესო კანონმდებლობით განსაზღვრული ვადის დარღვევაზე მსჯელობისას აუცილებელია ყურადღება მიექცეს ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლს (რომელიც მოიცავს სამართლიანი სასამართლოს მიერ საქმის გონივრულ ვადაში განხილვის უფლებას) და იმ კრიტერიუმებს, რასაც ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლო იყენებს მე-6 მუხლის დარღვევის დადგენის დროს (საქმის განხილვის გონივრული ვადის დარღვევის გამო).

ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლთ უზრუნველყოფილი უფლებების განხორციელების კუთხით საქართველოს საპროცესო კანონმდებლობით გათვალისწინებულ სამოქალაქო საქმის განხილვის ვადებს მნიშვნელოვანი ფუნქცია გააჩნია. ამას ადასტურებს საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს №3/1/531 გადაწყვეტილებაში მოყვანილი მსჯელობა - „ვადებს მნიშვნელოვანი წესრიგი შეაქვს სამართლიანი სასამართლოს უფლებით სარგებლობის პროცესშიც. დრო სამართლიანი სასამართლოს უფლებას გასდევს მთლიანად უფლებით სარგებლობის განმავლობაში. ხშირ შემთხვევაში, ამ უფლებით სარგებლობის შესაძლებლობა თავიდანვე გარკვეული დროით არის პირობადებული – ამა თუ იმ უფლების, ინტერესის დასაცავად სასამართლოსადმი მიმართვა უფლების დარღვევიდან გარკვეული ვადით არის შეზღუდული (მაგალითად, საარჩევნო უფლების დაცვისას). ასევე კანონმდებლობა ვადებით ზღუდავს სამართლიანი სასამართლოს უფლების ისეთი უმნიშვნელოვანესი კომპონენტების გამოყენებას, როგორებიცაა – სასამართლოს გადაწყვეტილების ზემდგომ ინსტანციებში გასაჩივრების უფლება. სამოქალაქო საპროცესო კანონმდებლობაც განსაზღვრავს სასამართლოში საქმეთა განხილვის წესს და მათ შორის ვადებს, რომლის განმავლობაშიც მხარემ უნდა შეასრულოს მოქმედება, წინააღმდეგ შემთხვევაში, იგი კარგავს ამ მოქმედების მოგვიანებით შესრულების უფლებას.“

იმისათვის, რომ წინასწარი მოკვლევის შედეგად გამოვლენილი ფაქტობრივი გარემოებები სათანადოდ შეფასდეს და დადგინდეს, რამდენად შეიცავს მოსამართლის ქმედება შესაბამისი პუნქტით განსაზღვრული დისციპლინური გადაცდომის ნიშნებს, აუცილებელია განისაზღვროს, რა შემთხვევაში ჩაითვლება მოსამართლის მიერ საპროცესო კანონმდებლობით დადგენილი ვადის დარღვევა „არასაპატიოდ“. ამ თვალსაზრისით განსაკუთრებით მნიშვნელოვანია „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-8 ნაწილის „ვ.ა“ ქვეპუნქტის მეორე წინადადება, სადაც კანონმდებელი პირდაპირ ადგენს მოსამართლის დისციპლინური პასუხისმგებლობის გამომრიცხავ ობიექტურ გარემოებებს. ამ ნორმის თანახმად, „...ვადის დარღვევის

მიზეზი არასაკატიოდ არ ჩაითვლება, თუ მოსამართლემ აღნიშნული ვადის დაცვა ობიექტურ გარემოებათა (საქმეთა სიმრავლე, საქმის სირთულე და სხვ.) გამო ვერ შეძლო.“ სხვა შემთხვევაში, განსაკუთრებით მაშინ, თუ მოსამართლის ბრალეულ ქმედებას მოჰყვა საპროცესო კანონმდებლობით დადგენილი ვადის დარღვევა და ამ დარღვევამ არსებითად შელახა მხარეების კონსტიტუციური უფლებები, მიჩნეულ შეიძლება იქნას, რომ სახეზეა მოსამართლის მიერ დისციპლინური გადაცდომის ჩადენის ფაქტი. დისციპლინური გადაცდომის დადგენისას ყურადღება უნდა მიექცეს ასევე იმას, თუ რამდენად დააზიანა მოსამართლის ქმედებამ სასამართლოს ან/და საჯარო ინტერესები და რამდენად შეეზღუდა მხარეს ზემდგომი ინსტანციისათვის მიმართვის შესაძლებლობა.

როდესაც საჩივარი ეხება საქმის განხილვის ვადის დარღვევას, აუცილებელია განისაზღვროს, თუ როდიდან უნდა დაიწყოს საქმის განხილვის ვადის ათვლა - როგორც წესი საქმის განხილვის დაწყების თარიღად ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლო მიიჩნევს - სარჩელის/შესაბამისი განცხადების განსჯად/უფლებამოსილ სასამართლოში წარდგენის დროს (Poiss v. Austria; 50; Bock v. Germany, §35).

საქმის განხილვის დაწყების შემდეგ იყო თუ არა საქმის განხილვის ვადები დარღვეული „არასაკატიოდ“ („საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-8 ნაწილის „ვ.ა“ ქვეპუნქტის მეორე წინადადებით გათვალისწინებული ობიექტური გარემოებების ჭრილში) უნდა შეფასდეს ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს სასამართლო პრაქტიკით დადგენილი კრიტერიუმების შესაბამისად, კერძოდ: 1) საქმის სირთულე, რომელიც შეიძლება დაკავშირებული იყოს, როგორც საქმის ფაქტობრივ, ისე სამართლებრივ სირთულესთან (Katte Klitsche de la Grande v. Italy, §55; Papachelas v. Greece, §39); რომელიც შეიძლება დაკავშირებული იყოს რამდენიმე მხარის საქმეში ჩაბმასთან (H. V. United Kingdom, §72); მტკიცებულებების გამოკვლევასთან (Human v. Poland, §63) და ა.შ. ამასთან, იმ შემთხვევაშიც როდესაც საქმე თავისი არსით სირთულით არ ხასიათდება, თუმცა ეროვნული კანონმდებლობა არ არის ნათელი ამ გარემოებამაც შეიძლება საქმის განხილვის უსაფუძვლო გაჭიანურება გამოიწვიოს (Lupeni Greeck Catholic Parish and others v. Romania, §150); 2) მხარეთა მოქმედებები, რაც გულისხმობს მაგალითად, ადვოკატთა ხშირ ცვლილებას (Koenig v. Germany, §103), შუამდგომლობებს, რომელიც გამიზნულია პროცესის გასაჭიანურებლად, ან უბრალოდ დაკავშირებულია გარკვეულ ვადებთან (Acquaviva v. France, §61), ასევე სხვა მოქმედებები, რომელიც უკავშირდება საქმის განხილვის ვადის გაგრძელებას; 3) საქმის განხილველი მოსამართლის მოქმედებები, ყურადღება უნდა მიექცეს ხანგრძლივი დროის განმავლობაში მოსამართლის მიერ საპროცესო მოქმედების შეუსრულებლობას/ჩაუტარებლობას (Pafitis and others v. Greece; §93; Tiece v. San Marino; 31; Suermeli v. Germany, §129).

თუმცა, აქვე ყურადღება უნდა გამახვილდეს იმ გარემოებაზე, რომ ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს განმარტებით, საქმის განხილვის ვადის გონივრულობა უნდა შეფასდეს ყოველ საქმეზე კონკრეტული გარემოებების გათვალისწინებით (Frydlender v. France, §43) და ერთიანობაში ყველა საპროცესო მოქმედების მხედველობაში მიღების შედეგად (Koenig v. Germany; §98).

საქმის განხილვისა და გადაწყვეტის ვადა უნდა იძლეოდეს საქმის გარემოებების სრულყოფილი გამოკვლევის ობიექტურ შესაძლებლობას. ამიტომ სამართალწარმოების ხანგრძლივობის გონივრულობა უნდა შეფასდეს საქმის კონკრეტული გარემოებების საფუძველზე (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილება №3/2/577).

მოსამართლეთა ქცევის ბანგალორის პრინციპების კომენტარების მიხედვით, სასამართლოს აკისრია ვალდებულება შეასრულოს საკუთარი ვალდებულებები ეფექტურად და მიუკერძოებლად. სასამართლომ აქტიური როლი უნდა შეასრულოს სამართალწარმოების დროულად განხორციელებაში და იმავდროულად პატივი უნდა სცეს მხარეების უფლებებს. მხარეებს უფლება აქვთ მათი სარჩელი გონივრულ ვადაში იყოს განხილული სამართლიანი სასამართლოს მიერ. მოსამართლის უპირველესი ვალდებულებაა სამოსამართლო უფლებამოსილების შესრულება, რომელთა ძირითადი ელემენტები

არის საქმეების განხილვა და გადაწყვეტილების გამოტანა. მოსამართლე საქმის წარმოების დასაწყისიდანვე უნდა აკონტროლებდეს სამართალწარმოების ვადებს და მის ხანგრძლივობას, მკაფიოდ უნდა განსაზღვრავდეს პროცესუალური მოქმედებების თარიღებს. საპროცესო ვადის დარღვევამ არ უნდა შეუქმნას საფრთხე მართლმსაჯულების განხორციელებას.

მოცემულ შემთხვევაში, მოსამართლე -- -- წარმოადგენს სამოქალაქო საქმეთა განმხილველ მოსამართლეს შესაბამისად, დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების შეფასებისას ყურადღება უნდა მიექცეს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსით განსაზღვრულ საქმის განხილვის შესაბამის ვადებს.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 59-ე მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად, სასამართლო სამოქალაქო საქმეს განიხილავს განცხადების მიღებიდან არაუგვიანეს 2 თვისა. განსაკუთრებით რთული კატეგორიის საქმეზე მისი განმხილველი სასამართლოს გადაწყვეტილებით ეს ვადა შეიძლება გაგრძელდეს არაუმეტეს 5 თვისა, გარდა ალიმენტის გადახდევინების, დასახიჩრებით ან ჯანმრთელობის სხვა დაზიანებით ან მარჩენალის სიკვდილით გამოწვეული ზიანის ანაზღაურების, შრომითი ურთიერთობებიდან, „საცხოვრებელი სადგომით სარგებლობისას წარმოშობილი ურთიერთობების შესახებ“ საქართველოს კანონიდან გამომდინარე მოთხოვნებისა და უკანონო მფლობელობიდან უძრავი ნივთის გამოთხოვის შესახებ საქმეებისა, რომლებიც განხილული უნდა იქნეს არაუგვიანეს 1 თვისა. ამასთან, ამავე მუხლის მე-3¹ პუნქტის თანახმად, ამავე კოდექსის 184-ე მუხლით გათვალისწინებულ შემთხვევებში სამოქალაქო საქმეები განიხილება მოპასუხისათვის გზავნილის ჩაბარების დამადასტურებელი დოკუმენტის სასამართლოში წარდგენიდან ან მოპასუხისათვის გზავნილის საჯარო შეტყობინებით ჩაბარებიდან არა უგვიანეს 45 დღისა, ხოლო განსაკუთრებით რთული კატეგორიის საქმეებზე განმხილველი სასამართლოს გადაწყვეტილებით ეს ვადა შეიძლება გაგრძელდეს არა უმეტეს 60 დღისა.

საქმის მასალების მიხედვით, მოსამართლე -- -- საქმე განსახილველად გადაეცა 2017 წლის 20 ივლისს (2016 წლის 10 ნოემბრიდან 2017 წლის 02 მარტამდე საქმეს განიხილავდა მოსამართლე -- --, ხოლო 2017 წლის 06 მარტიდან საქმე განსახილველად გადაეცა მოსამართლე -- -- - ხსენებულ არც ერთ მოსამართლეს საქმე განსახილველად არ ჰქონდა 5 თვეზე მეტი დროით და საქმის განხილვის მსვლელობისას საჩივრის ავტორის მიერ მათ მიმართ პრეტენზია გამოთქმული არ ყოფილა). დავაზე საბოლოო გადაწყვეტილება მიღებულ იქნა 2018 წლის 15 მაისს, -- -- მიერ საქმის განსახილველად მიღებიდან 10 თვეზე ნაკლები დროის შემდეგ.

მტკიცდება, რომ მოსამართლე -- -- განიხილა მხარეთა შუამდგომლობები (მათ შორის -- -- შუამდგომლობა სარჩელის უზრუნველყოფის ღონისძიების გამოყენების თაობაზე) და კერძო საჩივრის საფუძველზე საქმე ორჯერ იყო გადაგზავნილი -- -- სააპელაციო სასამართლოში. ამდენად, საქმის განხილვის მსვლელობისას, სხვადასხვა დროს, მოსამართლე -- -- 04 თვეზე მეტი დროით, მოკლებული იყო შესაძლებლობას განეხილა საქმე და მიეღო მასზე საბოლოო გადაწყვეტილება. დროის ეს მონაკვეთი (04 თვე) არ უნდა იქნას გათვალისწინებული საქმის განხილვის გაჭიანურების ვადაში. ასევე აღსანიშნავია, რომ საქმე მოსამართლე -- -- გადაეცა უკვე გაჭიანურებულ მდგომარეობაში.

იუსტიციის უმაღლესმა საბჭომ გაითვალისწინა მოყვანილი არგუმენტები, ასევე მოსამართლის დატვირთვა და აღნიშნულის გათვალისწინებით მიიღო შესაბამისი გადაწყვეტილება.

5. საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს მიერ გადაწყვეტილების მიღების სამართლებრივი საფუძვლები:

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹² მუხლის მეორე პუნქტის თანახმად, საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭო იღებს დასაბუთებულ გადაწყვეტილებას მოსამართლის მიმართ დისციპლინური სამართალწარმოების შეწყვეტის შესახებ, თუ დისციპლინური

საქმის გამოკვლევის შედეგად მოსამართლის მიერ ამ კანონით გათვალისწინებული დისციპლინური გადაცდომის ჩადენის ფაქტი ან ბრალეული ჩადენა არ დადასტურდა.

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 50-ე მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად, სადისციპლინო საკითხზე გადაწყვეტილება მიღებულად ითვლება, თუ მას ფარული კენჭისყრით მხარს დაუჭერს საბჭოს სრული შემადგენლობის არანაკლებ 2/3-ისა.

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესმა საბჭომ დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ საჩივარზე შესაბამისი გარემოებების შესწავლისა და გამოკვლევის შედეგად დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების შეფასების შედეგად მიიჩნია, რომ არ არსებობს „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75¹ მუხლის მე-8 პუნქტით გათვალისწინებული დისციპლინური გადაცდომის ჩადენის ფაქტი. შესაბამისად, 2020 წლის 26 ივნისის სადისციპლინო სხდომაზე ჩატარებული ფარული კენჭისყრის შედეგად (სადისციპლინო სხდომაზე დამსწრე იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს 13 წევრთაგან 13 ხმით), მიიჩნია, რომ მოსამართლე -- -- მიმართ უნდა შეწყდეს დისციპლინური სამართალწარმოება.

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესმა საბჭომ იხელმძღვანელა „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 50-ე მუხლით, 75¹² მუხლის მეორე პუნქტით და

გ ა დ ა წ ყ ვ ი ტ ა :

დისციპლინურ საქმეზე №120/18 მოსამართლე -- -- მიმართ შეწყდეს დისციპლინური სამართალწარმოება.

გიორგი მიქაუტაძე

**საქართველოს იუსტიციის
უმაღლესი საბჭოს მდივანი**